

[N. Neergaard.]

Endnu i Finansaaret 1928—29 anvendtes der kun 18,7 Mill. Kr., saa det vil ses, at det er en ganske enorm Stigning. Den vedtagne Finanslov viser en anslaaet Kassebeholdning pr. 31. Marts 1933 paa ÷ 3 489 000 Kr. Det er jo et ret nedslaaende Resultat. Vel ved jeg af gammel Erfaring, at det endelige Resultat i høj Grad afhænger af Poster, som ikke kan blot skønsmæssigt opgøres paa dette Tidspunkt, og som derfor ogsaa staaar in blanco paa Finansloven, nemlig af saadanne Poster som Mellemlægning mellem Ministerierne og Forøgelse eller Formindskelse af Indtægts- og Udgiftsrestancer; men et budgetmæssigt opført Tal som det, jeg her har nævnt, maner dog i høj Grad til Forsigtighed, særlig da Statskassens Likviditet af valutamæssige Grunde nu er af ganske særlig Betydning.

Jeg mener ved denne korte Redegørelse at have vist, at vi gaar ind i finansielt meget vanskelige Tider, og at det vel nok er mest sandsynligt, at Statsregnskabet for 1931—32 vil ende med en mindre Underbalance, og at det endelige Resultat for 1932—33 er i overordentlig høj Grad usikkert, men Stillingen er dog saaledes, at man alle Forhold taget i Betragtning maa antage, at der ikke vil kunne opnaas Balance ved Hjælp af Overskuddet paa Finansloven. Og i endnu højere Grad vil jo Vanskelighederne gøre sig gældende, naar det drejer sig om at opstille Driftsbudgettet for 1933—34, hvor Indtægtsnedgangen, altsaa Tabet ved Indtægts- og Formueskatten, bliver saa langt mere fremtrædende, naar alle Forhold har faaet Tid til at udvikle sig i tabbringende Retning — saa meget kan man vel uden at være Pessimist nok have Lov til at sige om den nærmest forestaaende Tid.

Alle disse Forhold maner i højeste Grad Finansministeren til nu at tage fat paa Beparelsesforanstaltninger paa Budgettet. Det lyder nok udmærket smukt, naar det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen talte om, at Finansministeren havde nedbragt Udgiften paa et eneste Finansaar med over 32 Mill. Kr. Jeg skal nu ikke gentage, hvad jeg herom sagde ved Finanslovens første Behandling, hvor jeg paaviste, at dette imponerende Tal svinder væsentligt ind ved nærmere Betragtning. De 10 Mill. Kr. stammer fra, at der paa det foregaaende Finansaar var opført en ekstra Udbetaling til Kommunerne paa 10 Mill. Kr. og der er endvidere en saadan Beparelse som den, at Renten af de i Statsforetagender anbragte Kapitaler er nedsat fra 5 til 4½. Det er

den Slags Ting, som kun eksisterer paa Papiret. Endvidere Nedsættelser som Følge af Reguleringstillæggets Nedgang og som Følge af Prisnedgangen i det hele taget; en Del af Beparelsenerne bestaar i, at man paa anslaaede Summer har ansat mindre Beløb end tidligere.

De virkelige Beparelsener svinder altsaa ind til nogle faa Millioner Kroner, som Finansministeren har taget paa de frie Bevillinger, men jeg mener jo, at man kan gaa betydeligt videre ogsaa paa de frie Bevillinger. Vort Parti har tiltraadt et Forslag af det konservative Folkeparti om Nedsættelse af et Udvalg, der skulde granske de Ting og fremsætte Forslag om yderligere Nedsættelser. Udvalget har haft en saare krank Skæbne. Det har saa godt som ikke arbejdet, skønt der for længst fra det konservative Parti og Venstre er indgivet et Ændringsforslag, hvorom vi er enige, men dette Ændringsforslag har ikke været behandlet i Udvalget endnu.

Men endnu vigtigere end Nedgangen paa de frie Bevillinger, som jeg mener kunde drives ikke saa lidt videre, end Finansministeren har gjort, er det selvfølgelig at gennemgaa den Lovgivning, der bestemmer den langt overvejende Del af Udgifterne paa Finansloven. Det er ganske klart, at i en Periode, da Erhvervslivets Vilkaar er, som de er nu, da en saa betydelig Mindreindtægt tilflyder Staten, da saa mange Medborgere kæmper enten med den haarde Nød eller endnu kun med Nød og næppe hænger ved deres Virksomheder, er det umuligt at tænke sig, at Statens Udgifter skulde blive ved at være i det væsentlige uforandrede.

Her er det ikke gjort med at pille nogle faa Millioner bort paa de frie Bevillinger. Her maa en Gennemgang af Lovgivningen til, en Gennemgang, der ikke viger tilbage paa noget Omraade, men tager det hele med til den virkelige Nedsættelse, som er saa paakrævet af Erhvervslivets Tilstand. Det betyder ikke, at man vil nogen Klasse noget ondt, naar man kræver, at for alles Vedkommende skal Statens Ydelser staa i rimeligt Forhold til Skatteydernes økonomiske Vilkaar, til deres Evne til at betale. Det er en fuldkommen rimelig og forstandig Fordring, som man ogsaa i andre Lande har ment at maatte give efter for, og som det vil blive ganske nødvendigt at opfylde her, hvis der skal blive Haab om i Fremtiden blot nogenlunde at bevare Balancen i Statshusholdningen.

Axel Dam: Forleden Dag tillod jeg mig fra denne Talerstol den Bemærkning, at Dumheden ikke er saa vidt fremskreden